



## PUBLICATIEBLAD

**LANDSBESLUIT, HOUDENDE ALGEMENE MAATREGELEN, van de 19de december 1995 ter uitvoering van artikel 44, derde lid, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196) met betrekking tot de beslechting van geschillen tussen concessiehouders (Landsbesluit geschillenbeslechting concessiehouders).**

---

IN NAAM DER KONINGIN!

---

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

In overweging genomen hebbende:

dat het wenselijk is de Minister van Verkeer en Vervoer de bevoegdheid te verlenen tot het nemen van een beslissing over geschillen tussen concessiehouders als bedoeld in artikel 44, derde lid, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196);

Heeft, de Raad van Advies gehoord, en besloten;

### Artikel 1

In dit landsbesluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. landsverordening : de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196);
- b. Minister : de Minister van Verkeer en Vervoer.

### Artikel 2

De Minister is bevoegd geschillen tussen concessiehouders te beslechten. De beslissing van de Minister is voor partijen bindend.

### Artikel 3

Indien de houders van een concessie een geschil hebben, kunnen zij zich onder opgaaf van

redenen schriftelijk richten tot de Minister met het verzoek hieromtrent een beslissing te nemen. Een zodanig verzoek wordt ingediend bij het Bureau Telecommunicatie.

#### Artikel 4

1. Binnen één maand na de indiening van het verzoek om een beslissing verstrekken beide partijen de Minister alle gegevens die benodigd zijn om beslissing te kunnen nemen.
2. Indien de Minister niettemin de verstrekte gegevens onvoldoende acht, verzoekt hij de betrokken partij binnen twee weken aanvullende informatie te verstrekken.

#### Artikel 5

De Minister toetst een geschil inzake de voorwaarden waaronder de koppeling van infrastructuur kan plaatsvinden dan wel geen medewerking wordt verleend voor een dergelijke koppeling in ieder geval aan de volgende uitgangspunten:

- a. de voorwaarden voor koppeling dienen non-discriminatoir te zijn; dat wil zeggen dat koppelingen steeds in overeenkomstige situaties tegen overeenkomstige voorwaarden en tarieven worden aangeboden;
- b. de voorwaarden voor koppeling dienen transparant te zijn en de tarieven voor koppeling dienen niet gebundeld te worden; dat wil zeggen dat de tarieven waartegen koppeling wordt aangeboden, in uitgesplitste vorm worden voorgelegd, zodat netwerkelementen en -diensten die niet nodig zijn of gewenst worden voor de desbetreffende koppeling, vermeden kunnen worden; en
- c. de vergoedingen voor koppeling, als onderdeel van de voorwaarden, dienen kosten-georiënteerd te zijn.

#### Artikel 6

1. Binnen drie maanden na de indiening van het verzoek neemt de Minister een beslissing.
2. Indien de Minister van oordeel is dat de in artikel 5 bedoelde voorwaarden voor aansluiting onredelijk zijn dan wel dat de medewerking voor koppeling had moeten worden verleend, kan de Minister een aanwijzing als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de landsverordening geven. De houder van de concessie is verplicht deze aanwijzing op te volgen.

#### Artikel 7

Dit landsbesluit treedt in werking met ingang van een bij landsbesluit te bepalen datum.

#### Artikel 8

Dit landsbesluit kan worden aangehaald als: Landsbesluit geschillenbeslechting concessiehouders.

Willemstad, 19 december 1995  
J.M. SALEH

De Minister van Verkeer en Vervoer,  
L.A.I. CHANCE

Uitgegeven de 22ste december 1995  
De Minister van Algemene zaken,  
M.A. POURIER

NOTA VAN TOELICHTING behorende bij het landsbesluit, houdende algemene maatregelen, van de 19de december 1995 (P.B. 1995, no. 221) ter uitvoering van artikel 44, derde lid, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196) met betrekking tot de beslechting van geschillen tussen concessiehouders (Landsbesluit geschillenbeslechting concessiehouders).

### § 1. Inleiding

Ter uitvoering van artikel 7, tweede lid, onderdeel c, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196), verder in deze nota van toelichting aan te duiden als Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen, zijn in de onderscheiden concessies verplichtingen opgenomen voor de houder van de concessie om aan andere concessiehouders voorzieningen ter beschikking te stellen ten behoeve van of direct verband houdende met koppelingen van de telecommunicatie-infrastructuur van deze concessiehouders aan de telecommunicatie-infrastructuur van de houder van de concessie (in het vervolg "interconnectie" genoemd).

Gelet op het feit dat het hierbij om een verplichting gaat is het verzoek van de wederpartij, die vragende partij is, in beginsel maatgevend.

Indien de onderhandelende partijen geen overeenstemming kunnen bereiken over de voorwaarden waaronder de houder van een concessie interconnectie wil leveren, of weigert daartoe een aanbod te doen, kan de andere partij de Minister van Verkeer en Vervoer krachtens het onderhavige landsbesluit verzoeken hierover een oordeel te geven. In dat geval zijn partijen verplicht om binnen een maand alle benodigde gegevens die nodig zijn om een oordeel te geven, te verstrekken.

### § 2. Doelstelling van deze toelichting

Deze toelichting heeft tot doel de concessiehouders in te lichten over de beginselen die gehanteerd zullen worden bij het geven van een oordeel over interconnectie conflicten. Deze beginselen geven ook inzicht in de informatie die nodig is om een afgewogen oordeel te kunnen geven.

Vanzelfsprekend zullen de argumenten die in geval van een concreet geschil door de betrokken partijen worden aangevoerd, in de beschouwing genomen worden.

### § 3. Uitgangspunten

Ingeval een oordeel gegeven moet worden over een interconnectiegeschil, zullen de volgende uitgangspunten gelden:

- a. De interconnectievoorwaarden dienen non-discriminatoir te zijn, dat wil zeggen dat de interconnectiediensten in overeenkomstige situaties tegen overeenkomstige voorwaarden en tarieven dienen te worden aangeboden.

Dit uitgangspunt heeft mede tot strekking dat -ingeval de Minister van Verkeer en Vervoer een oordeel wordt gevraagd;

- b. de concessiehouder inzicht zal moeten geven in de interconnectievoorwaarden die

bijvoorbeeld ten behoeve van de mobiele licentie van die concessiehouder zijn overeengekomen of zijn vastgelegd. Immers de concessiehouder mag 'zichzelf' niet bevoordelen boven anderen.

De concessiehouder zal op verzoek van de Minister de volledige overeenkomst moeten overleggen en zal niet kunnen volstaan met onderdelen van die overeenkomst, omdat deze voor het te geven oordeel inzicht zal moeten hebben in de samenhang tussen de onderscheiden elementen daarvan. Daarnaast zal de informatie over achterliggende kosten zodanig in detail moeten worden aangeleverd dat op onderdelen inzicht wordt verschaft in de relatie tussen tarieven en kosten.

- b. De interconnectievergoedingen, als onderdeel van de interconnectievoorwaarden, dienen kostengeoriënteerd te zijn.
- c. De interconnectievoorwaarden dienen transparant te zijn en de interconnectievergoedingen ontbundeld. Dat wil zeggen dat de tarieven waartegen interconnectie wordt aangeboden in uitgesplitste vorm zullen moeten worden voorgelegd, zodat netwerkelementen en diensten die niet nodig of gewenst zijn voor de betreffende interconnectie, vermeden kunnen worden.

In de behandeling van het interconnectieconflict is een aantal belangrijke stappen en aspecten van belang. Dit zijn :

- I. het onderhandelingsproces; recht op informatie en termijnen waarbinnen wordt geleverd.
- II. de interconnectiepunten.
- III. te leveren kwaliteit bij interconnectie
- IV. de interconnectievergoedingen
  - de vergoeding voor aanpassing van het netwerk van de concessiehouder
  - de vergoeding voor het gebruik van het netwerk

#### ad I. Het onderhandelingsproces

De Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen gaat uit van commerciële onderhandelingen tussen de betrokken partijen. Echter, de onderhandelingsposities van de partijen kunnen sterk verschillen. Naast soms conflicterende belangen, speelt ook dat de wederpartij een achterstand in informatie kan hebben of in tegenstelling tot de betrokken concessiehouder onder sterke tijdsdruk staat.

De Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen laat zich niet uit over de aard van het geschil en zou derhalve bijvoorbeeld ook een beroep op de Minister kunnen worden gedaan als de wederpartij ontevreden is over de voortgang in of het verloop van de onderhandelingen. Voorts zou de wederpartij een beroep op de Minister kunnen doen als hem naar zijn mening voor de onderhandelingen relevante informatie wordt onthouden. In veel gevallen zal de bedoelde informatie betrekking hebben op een specifiek aspect van de onderhandelingen. De Minister zal met het conflict op dienovereenkomstige wijze omgaan, bijvoorbeeld door een uitspraak te doen over dat deelgebied.

## ad II. De interconnectiepunten

In de concessies zal worden bepaald dat de houder van de concessie verplicht is aan de andere concessiehouders voorzieningen ter beschikking te stellen ten behoeve van of direct verband houdende met interconnectie. Daarbij gaat de houder van de concessie uit van de door de wederpartij gevraagde voorzieningen.

Dit betekent dat in beginsel de houder van de concessie volledige toegang moet bieden tot voorzieningen op elke gewenste plaats in zijn net. Dit impliceert dat interconnectie tot op het niveau van de abonneecentrales moet kunnen plaatsvinden.

In de concessie zal voorts worden bepaald dat de concessiehouder de door de vergunninghouder gevraagde voorzieningen en vaste verbindingen binnen vier weken ter beschikking moet stellen. In geval de gevraagde voorzieningen niet in vooraanleg aanwezig zijn, dient de concessiehouder binnen vier weken aan de vergunninghouder een bindende offerte te leveren.

Een probleem kan zich voordoen als de concessiehouder zich op de uitzonderingsbepalingen beroept, en op technische gronden zegt geen interconnectie te kunnen bieden op de plaatsen waar dit gevraagd wordt of als de concessiehouder de redelijkheid van het verzoek ter discussie stelt. Ook op deze aspecten kan mijn oordeel worden gevraagd. De Minister zal bij zijn oordeel zeker de vraag betrekken of de concessiehouder tevoren voldoende rekening heeft gehouden met te verwachten interconnectie-verzoeken en daar tijdig genoeg op heeft ingespeeld. Dit betekent dat onderscheid zal worden gemaakt tussen gevallen waar de concessiehouder aan te rekenen valt dat gevraagde technische voorzieningen niet beschikbaar zijn en gevallen waarbij dat niet het geval is.

Ingeval de concessiehouder valt aan te rekenen dat de gevraagde voorzieningen niet beschikbaar zijn, zal -waar op technische gronden de concessiehouder niet in staat is het gevraagde te bieden- interconnectie op een ander punt in het openbare net moet worden aangeboden op een zodanige wijze dat de koppeling niet duurder is dan het op de gevraagde plaats zou zijn geweest. Deze bepaling zal ruim worden geïnterpreteerd. Alle kostencomponenten van de concessiehouder bij koppeling zullen in de beschouwing betrokken worden. Dat wil zeggen: de kosten van huurlijnen naar de feitelijke interconnectiepunten, de kosten van eventuele capaciteitsuitbreiding van de centrales en de kosten van gebruik van het net.

Ingeval geen sprake is van een de concessiehouder te verwijten situatie zal de concessiehouder een realistische prognose moeten geven van het moment waarop de gevraagde voorzieningen voorhanden zijn en zal de houder van de vergunning vooralsnog genoeg moeten nemen met interconnectie op een ander punt in het openbare net.

## ad III. Te leveren kwaliteit bij interconnectie

In de concessie is bepaald dat de concessiehouder bij zijn aanbod uitgaat van de door de wederpartij gevraagde voorzieningen. Dat houdt tevens in dat de kwaliteitseisen die de wederpartij stelt aan de interconnectie in beginsel maatgevend zijn voor het aanbod, tenzij deze onredelijk zijn. Daarbij valt onder andere te denken aan eisen met betrekking tot:

- de beschikbaarheid van de interconnectie
  - \* geplande en ongeplande uitval
  - \* frequentie en duur van de uitval

- \* mogelijke terugval in capaciteit bij uitval;
- effectieve doorvoersnelheid over het interconnectiepunt
- gebruik van optionele functies van het interconnectieprotocol, met name zaken als foutoplossing en -voorkoming, de beveiliging en bescherming van de interconnectie
- \* de integriteit, waaronder data- en privacybescherming
- \* de geheimhouding van verwerkte gegevens en informatie
- registratie van gegevens op het interconnectiepunt.

In geval de concessiehouder zich op één van de weigeringsgronden beroept en de Minister een oordeel wordt gevraagd, zal deze de lijn volgen die onder II is aangegeven.

#### ad IV. De Interconnectievergoedingen

Een belangrijk onderdeel van de interconnectie-overeenkomst vormen de vergoedingen die de vragende partijen aan de concessiehouder moet betalen.

Het gaat in hoofdzaak om twee soorten interconnectievergoedingen:

- vergoeding voor aanpassing van het netwerk (centrale capaciteit, aanpassen van software, interfaces); en
- vergoeding voor de afwikkeling van gesprekken vanuit het netwerk van de vergunninghouder over het netwerk van de concessiehouder.

##### a. Algemeen

Het principe van 'de gebruiker betaalt' is vrij algemeen aanvaard. Ook bij interconnectie acht de ondergetekende dat een goed uitgangspunt. Degene die de kosten veroorzaakt, zou deze in beginsel voor zijn rekening moeten nemen. Als de concessiehouder op verzoek van de wederpartij specifieke voorzieningen treft, dient deze de kosten daarvan te vergoeden.

De interconnectievergoedingen die de concessiehouder de wederpartij in rekening brengt, moeten kostengeoriënteerd zijn. Dat betekent dat vergoedingen gebaseerd moeten zijn op de kosten plus een redelijke winstopslag. Kernvraag hierbij is welke kostenbasis gehanteerd moet worden. Dit vraagstuk speelt vooral een rol bij de vergoeding voor het gebruik van het netwerk.

##### b. Vergoeding voor het aanpassen van het netwerk

De wederpartij mag er van uitgaan dat de concessiehouder interconnectie kan bieden volgens gangbare internationale normen en standaarden. In de concessies zal worden bepaald dat de eigenschappen van de telecommunicatie-infrastructuur zoveel mogelijk moet voldoen aan door internationale organisaties vastgestelde aanbevelingen, normen, standaarden en specificaties.

Indien de concessiehouder een afwijkende standaard hanteert, zijn mogelijk extra kosten gemoeid met aanpassingen op de koppelingsvlakken. Niet goed valt in te zien waarom de wederpartij deze kosten voor zijn rekening zou moeten nemen. Integendeel, de concessiehouder zal de kosten van dit soort aanpassingen moeten dragen.

Voorts speelt een rol dat bepaalde voorzieningen door de concessiehouder niet exclusief ten behoeve van de betreffende vragende partijen worden aangelegd en dat ook anderen daar (wellicht in de toekomst) gebruik van maken. Het is redelijk om in dat geval de betreffende

voorzieningen in een aantal jaren af te schrijven en de afschrijvingskosten jaarlijks over de interconnectiegebruikers te verdelen.

c. Vergoeding voor de afwikkeling van gesprekken over het netwerk van de concessiehouder

Het meeste geld zal gemoeid zijn met de vergoedingen die de vergunninghouder voor de afwikkeling van gesprekken over het net van de concessiehouder moet betalen.

Het uitgangspunt van kostenoriëntatie staat daarbij niet ter discussie, echter wel de methodiek die bij de kostentoekening moet worden gehanteerd. Toch zal de Minister -desgevraagd- een oordeel moeten geven over geschillen over de hoogte van de betreffende vergoedingen. Een praktische benadering ligt voor de hand, waarbij met name gedacht moet worden aan een beslissing die geldt voor een betrekkelijk korte periode en waarbij dan ook uitgegaan kan worden van het principe van "integrale kosten" op basis van de historische kostprijs.

Als de concessiehouder een bepaalde vergoeding vraagt, zal deze moeten aantonen dat die vergoeding ook inderdaad kostengeoriënteerd is. Uiteraard zullen de gegevens van de concessiehouder kritisch worden getoetst en zullen beide partijen over het geschil worden gehoord.

Wat betreft de vergoeding voor het gebruik van het aansluitnet, zal voor de korte termijn eveneens een praktische benadering gevolgd worden. Deze komt er op neer dat voorzover de kosten van het aansluitnet via de abonnementsgelden voldoende worden afgedekt, deze kosten niet in aanmerking worden genomen.

De situatie kan zich ook voordoen dat de concessiehouder niet overtuigend kan aangeven wat de onderliggende kosten zijn.

In dat geval kunnen natuurlijk ook nog de openbare tarieven van de concessiehouder voor telefonie als referentie dienen.

De Minister van Verkeer en Vervoer,  
L.A.I. CHANCE